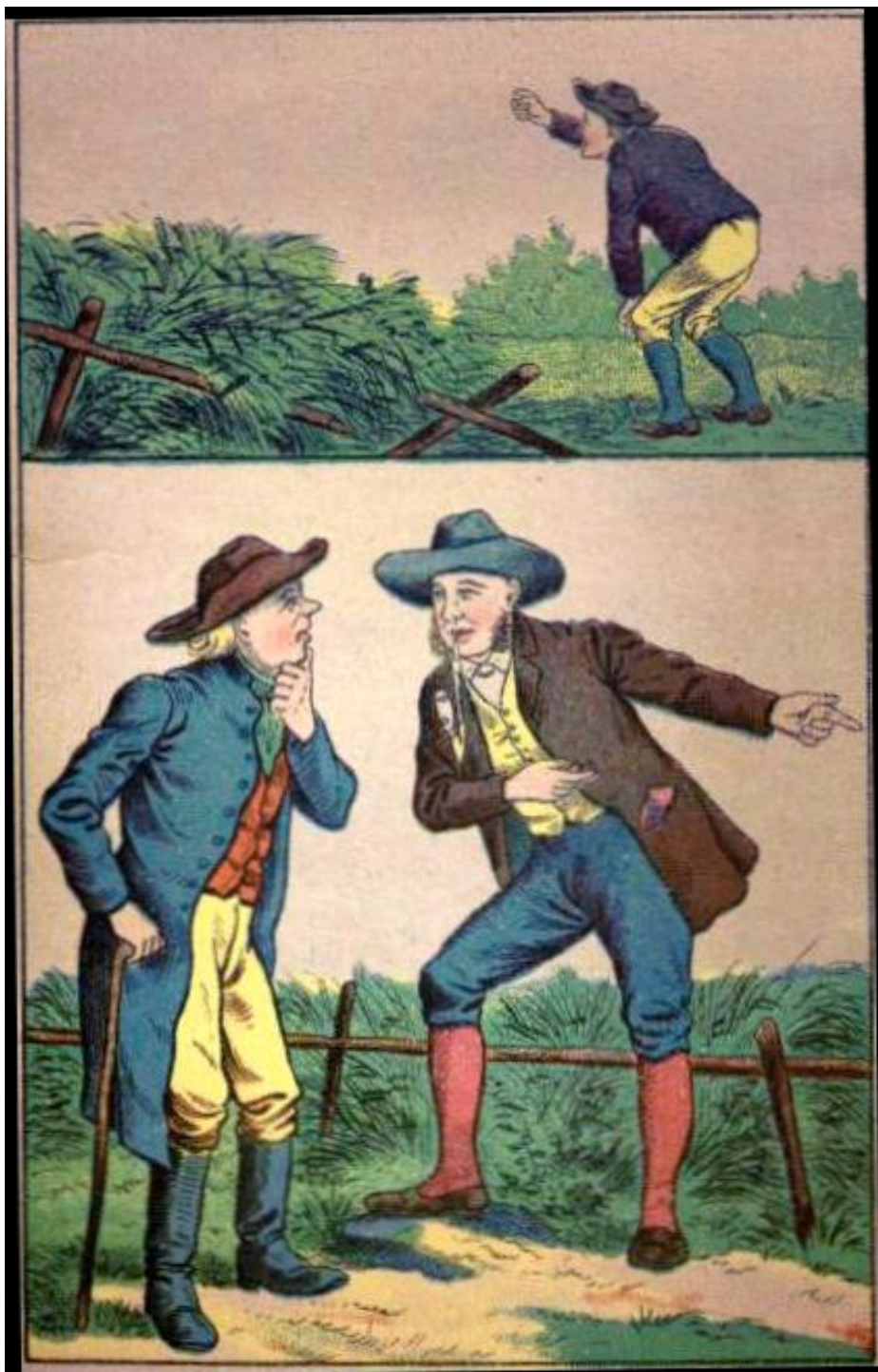

האיכר והגמדים

לפני שנים רבות חיו תחת פני האדמה גמדים וננסים, שחיפשו ועיבדו שם מתכות יקרות ואבני חן, ומדי פעם עלו גם על פני האדמה כדי להתגרות בבני-אדם ולפעמים אף לעזור להם.

באותם הימים, בכפר גדול, חי איכר עשיר אבל קמצן, בשם ווייט. הוא עבד מבוקר עד ערב והודות לעמלו הייתה לו אורווה ורפת מלאים ובשדותיו צמחה תבואה בשפע. שנה אחת הוא זרע שדה גדול באפונים, ואלה גדלו יפה כך שהיו לו סיכויים לקבל יבול טוב. אך כשהצמחים כבר הבשילו, בוקר אחד הוא גילה שמישהו דרס את הצמחים והוריד חלק מהתרמילים.

הוא חשד תחילה באחד מהשכנים, כי בגלל קמצנותו עשה לו אויבים אחדים בסביבה, ולכן העמיד את אחד העובדים שלו בשדה, כדי שישמור בלילה. אך השמירה לא עזרה

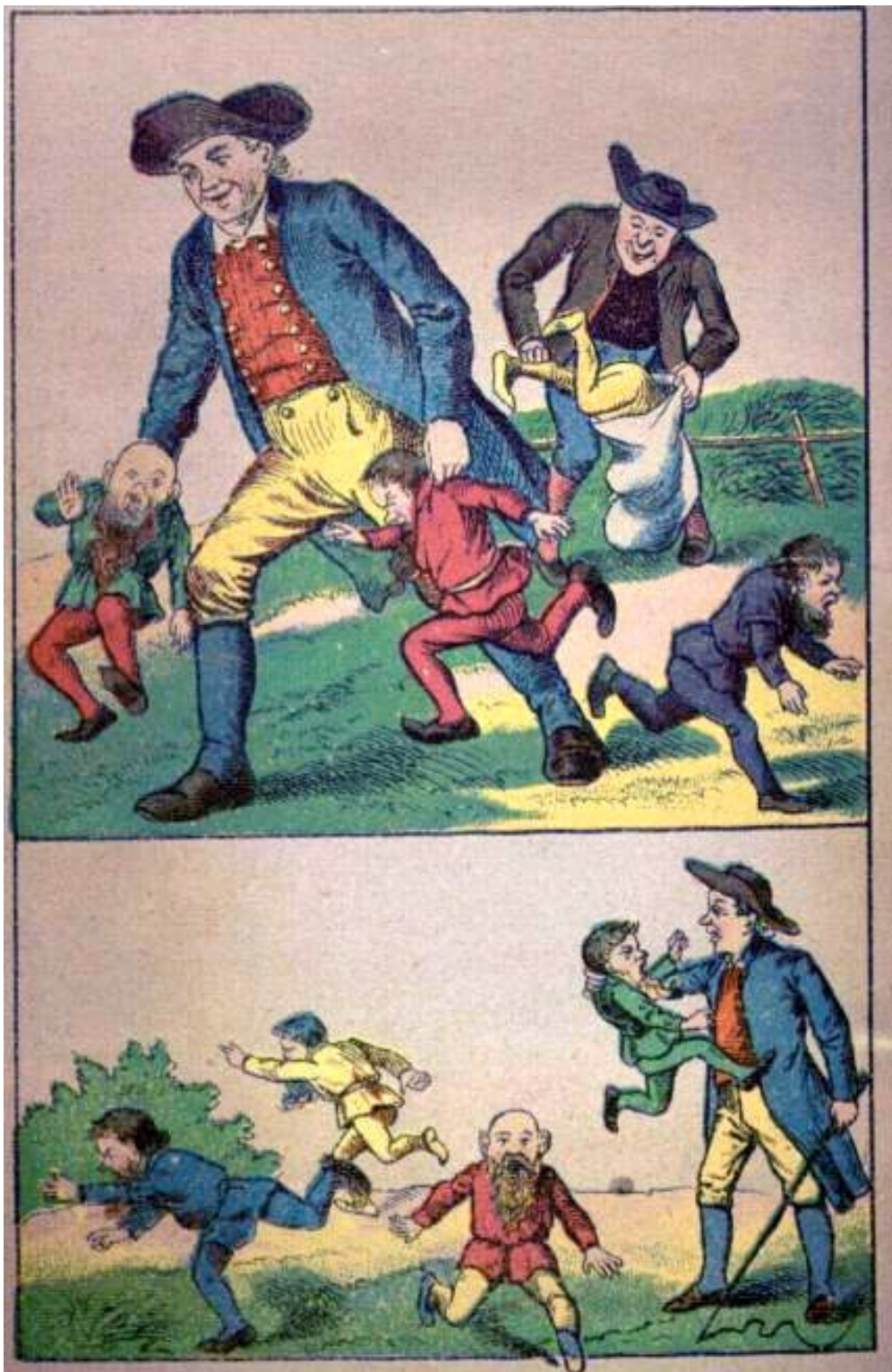
ולמחרת שוב נדרסו הצמחים. בסוף הוא בעצמו שמר בלילה, אך שוב נגנבו האפונים. בלית ברירה, כשכבר לא ראה מה ניתן יותר לעשות, הלך ווייט להתייעץ עם השכנים וסיפר להם את המעשה. השכנים באו לראות את השדה אך לא יכלו לתת לו כל עצה. בסוף אחד מהם יעץ לו לשאול את רועה צאן זקן אחד. באותם הימים רועי הצאן היו חכמים יותר מאנשים אחרים.

ווייט שמע בעצה ופנה לרועה זקן, וזה, אחרי שראה את השדה, אמר "טעות היא להאשים בן-אדם בגניבות אלה. ללא ספק באים הנה גמדים וננסים, שתרמילי האפונה הירוקים הם המאכל האהוב עליהם."

ווייט שאל אז את הרועה איך ניתן להתגונן בפני הקטנים האלה. אולי כדאי להדליק מדורה גדולה כדי לגרשם, אך הרועה חשב שהדבר לא יועיל, כי הגמדים לובשים גלימות ערפול, שעושים אותם לבלתי-נראים. הוא יעץ לעשות משהו, שאחד או יותר מהם יאבדו את הגלימות, וכך יעשו גלויים לעין, אז לתפוס

אחד כזה ולהחזיק עד שלא ייתן דבר מה בעל ערך תמורת השחרור. הוא הציע לווייט למתוח בשדה חבל חזק, ולשמור שם עם העובדים, כל אחד עם שוט גדול. צריך להשגיח היטב, וכשנשמע בשדה האפונה רעש כלשהו, סימן שהגמדים הגיעו. אז להצליף בשוטים ולעשות רעש גדול, כדי שהגמדים יתחילו לברוח. בוודאי אחדים יתקלו בחבל, יאבדו את הגלימות, ואפשר יהיה לתפוס אותם.

הדבר נראה לווייט, במיוחד כאשר הבין שכך יוכל לזכות במתנה יקרה. יחד עם העובדים שלו הוא מתח חבל חזק סביב שדה האפונים, חיזק אותו ליתדות תקועות בקרקע, וליד כל יתד העמיד את אחד העובדים עם שוט גדול. הוא אמר להם להצליף בשוט ולעשות רעש גדול, כאשר ישמע רשרוש כלשהו בשדה. בלילה הראשון לא קרה כלום והכל עבר בשקט. אך בלילה השני נשמע רשרוש בשדה. האיכר והעובדים שלו התחילו להצליף בשוטים והגמדים, מבוהלים מאוד, התחילו

לברוח. רבים מהם לא הצליחו לזחול תחת לחבל, נתקלו בו ואבדו את הגלימות, והתגלו לבני-אדם. ווייט והעובדים שלו תפסו אחדים בצווארונים והחזיקו היטב. הצטרכתם לשמוע את היללות והבכי של הקטנים האלה! הם ביקשו והתחננו שישחררו אותם, כי בעיניהם הננס שנתפס על ידי בני-אדם מאבד את כל כבודו. הם הבטיחו לא לבוא יותר לשדה ולא לגנוב אפונים, אך ווייט לא ויתר ולא נכנע לתחנונים, אלא דרש עבור שחרור עגלה מלאה בזהב. הגמדים ניסו להתחמק ולהתמקח, אבל לא עזר להם כלום ובסוף הבטיחו שיכינו לו זהב למלא עגלה שלמה, ווייט צריך רק לבוא אל ההר הקרוב כדי למלא את העגלה לפני עלות השמש. כעת העובדים שחררו את הגמדים, אבל ווייט, שהוזהר על ידי הרועה הזקן בפני עורמת הגמדים, החזיק עוד אחד באוזנו ושאל מתי אצלם השמש עולה. והגמד אמר לו "מיד אחרי ששעה שתיים-עשרה מצלצל." ואז שחרר אותו ווייט.

הוא מיהר עם העובדים שלו הביתה ושם הם
הכינו את העגלה הגדולה ביותר, רתומה
לארבעה סוסים. ווייט בעצמו הוביל אותה אל
ההר שציינו הגמדים. הם הגיעו לשם עוד לפני
שעה שתיים-עשרה, אך מהקטנים לא נראה
זכר. ווייט והעובדים חיפשו אותם סביב ההר
אך לא מצא כל כניסה ולא את הזהב
המובטח. אך פתאום נדמה היה לווייט כי
מסבך שלרגלי ההר נשמעים קולות חלשים.
הוא נשכב על הארץ וראה שם באמת פתח
צר, קטן כל כך שבקושי ארנבת יכולה לזחול
דרכו. הפתח הוביל למערה ושם, לאור
לפידים ראה את הקטנים שמקפצים ורוקדים.
בסוף הוא שמע שהם שרים
"האיכר בוודאי מבין
שהשמש עולה בחצות.
אך אם לא יבוא בזמן
שמחתו לשווא!"

ווייט צחק ושמח שהוא יודע את הזמן הנכון,
וכשהגמדים חזרו על השיר שלהם הוא קרא
לתוך הפתח "הי! אני כאן כדי למלא את

הקטנים נבהלו נורא, צעקו בקולי קולות, התפזרו ורצו ונפלו זה על זה, והלפידים כבו והכל השתתק. לא נראה יותר כל גמד, אך פתאום מההר התגלגל סוס מת. כשווייט ראה זאת התחיל לקלל ולצעוק שחשב כי הגמדים עומדים בדיבורם ואפשר להאמין להם, ושהוא לא ציפה שהם ירמו אותו. הוא כבר חזר לעגלה ורצה לשוב הביתה יחד עם העובדים, כששמע קול יוצא מההר "אבל קח אתך את הסוס". ווייט תפס בשוט, רץ למקום ממנו יצא הקול ורצה להצליף שם, אבל לא ראה כלום ורק צחוק מתגרה נשמע מאחוריו. הוא כבר רצה לנסוע משם, אבל אחד העובדים העיר כי בבשר הסוס ניתן להאכיל כלבים שבבית. לזה ווייט הסכים ועם העובדים התחיל בשחיטת הסוס. את החלקים השמנים יותר העמיסו לשקים, זרקו על העגלה ונסעו אתם הביתה. אישתו של ווייט כבר חיכתה להם שם וצחקה

העגלה שלי בזהב!

כששמעה איך הגמדים רימו את בעלה. ווייט
הלך לישון מרוגז, אבל כבר מוקדם בבוקר
העירו אותו העובדים, וסיפרו שכאשר רצו
להוריד את שקי בשר הסוס מהעגלה מצאו
בהם זהב טהור. ווייט רץ מהר לראות ואישתו
אחריו. עכשיו היא התחילה לנזוף בו שלא
לקח את הסוס כולו. הוא מיד רתם שוב סוסים
לעגלה וחזר למקום כדי לקחת את מה
שנשאר מהסוס, אך כבר הכל נעלם וגם
מהפתח הקטן בהר לא נשאר זכר.
הוא נאלץ להסתפק בגושי הזהב שלקח
בשקים, אך גם לזה היה ערך רב, כך שמאז
הוא נעשה לאדם עשיר מאוד.